

pligtet til, naar man bliver overbevist om, at Udgifterne ikke er 1 500 000 Kr., men 9 Mill. Kr., at lade Statens Tilskud af en Trediedel forhøjes i tilsvarende Grad. Men dette har man ikke villet gaa med til, og Flertallet siger i Betænkningen, at man formoder, at Udgifterne i Aar ikke vil blive saa store, som de har været de forrige Aar. Jeg maa imidlertid bedrøve Flertallet med, at ogsaa paa dette Punkt vil det faa en kedelig Overtaskelse. Hvis man i Dag vilde sende en Forespørgsel ud til Hjælpekasserne om deres Udgifter i de forløbne 2½ Maaned, vilde man ganske sikkert faa at vide, at de indtil nu har brugt omtrent 3 Mill. Kr., saaledes at det Statstilskud, der nu er Tale om ifølge Flertallets Ændringsforslag, vil være spist op inden Udgangen af denne Maaned. (Indenrigsministeren [Kragh]: Saa sparer de nok for Fremtiden). Den højtærede Minister afbryder mig med at sige, at saa sparer de nok den resterende Del af Aaret. Ja, naar Hjælpekasserne ingen Penge har, følger deraf ganske naturligt, at de ingen Penge kan give ud, men naar Lovgivningsmagten fastslaa, at Statstilskuddet ikke maa være større end det Beløb, der allerede næsten er brugt, saa er det altsaa Lovgivningsmagten, der slaar fast, at Hjælpekassernes Virksomhed skal ophøre fra nu af. Dette beklager jeg, fordi jeg tror, at Hjælpekasserne har haft en overordentlig stor Betydning i de Aar, der er gaaet, navnlig i Krigsaarene.

Hvis man kunde være en lille Smule mere taalmodig fra Regeringspartiernes Side og lade Hjælpekasserne arbejde i Fred og Ro i indværende Aar, saa tror jeg, at man fra næste Aar vilde være i Stand til at glide ind i en Ordning, der kunde virke tilfredsstillende for alle Parter, i Særdeleshed da jeg vil gaa ud fra, at man vil kunne enes om at forbedre de sociale Love, som Hjælpekasserne af og til har maattet supplere. Jeg tænker paa Alderdomsunderstøttelsesloven og flere andre af samme Art. Kunde man fritage Hjælpekasserne for nogle af deres Opgaver, saaledes at de kun fik den Opgave at varetage, der hører dem til, den, som man var enig om, da Loven blev affattet, vilde man sikkert glide over i Forhold, som alle var tilfredse med. Jeg tror, at der netop her er et Omraade, hvor Enighed er af ret stor Betydning. Hvis Følgen af dette Ændringsforslag bliver — hvad jeg tror —, at Hjælpekasserne kommer til at standse deres Virksomhed allerede i en meget nær Fremtid, vil det gaa ud over adskillige. Jeg skal erindre om, at en af Hjælpekassens Op-

gaver, som den gerne skulde aflastes for, og som skulde føres over til Alderdomsunderstøttelsesloven, er den Hjælpsomhed, der er udvist overfor de gamle Mennesker, navnlig de gamle Kvinder, der er op imod den Alder, da de kunde faa Alderdomsunderstøttelse, og som enten intet eller kun saare lidt har at leve af. Naar den Hjælpsomhed ophører, vil de være henvist til Fattigvæsenet, og den Dag, de da opnaar Alderen, har de mistet Retten til Alderdomsunderstøttelse. Jeg erkender, at det er et Omraade, som strengt taget ikke hører under Hjælpekasserne, idet det drejer sig om fortløbende Understøttelser, men det er nu en Gang Skik og Brug, og man skulde give nogen Tid til, at det Forhold kunde afvikles.

En Opgave, som jeg synes tilfalder Hjælpekasserne, er den midlertidige Hjælp, som vistnok har kostet de fleste Penge i den senere Tid, til Arbejdere, der ved pludselig Nedgang i Arbejdsfortjeneste er stillet vanskeligt, thi naturligvis mener jeg ikke, at Hjælpekasserne skal yde Understøttelserne i samme Grad, som Arbejdslønnen gaar ned, men en pludselig Nedgang kan berede Arbejderne saadanne Vanskeligheder, at man maa søge at hjælpe dem. Der er baade her i Byen og i Provinsen Arbejdere, der betaler op til 900 Kr. i Husleje for to Værelser og Køkken. Det er givet, at de under en stærk Nedgang i Arbejdslønnen umuligt kan betale den Husleje, og saa maa der ydes dem midlertidig Hjælp, indtil Huslejespørgsmaalet kan ordnes paa tilfredsstillende Maade. Det bortfalder nu. Jeg skulde tage meget fejl, om Husejerne ikke nu kan faa lejet ud til Folk, der kan betale en saadan Leje. Man kan da risikere, at adskillige af disse Familier bliver sat paa Gaden før eller senere. Det vil medføre Ulemper, som man vilde komme udenom, hvis Hjælpekasserne fik Lov til at virke en lille Tid endnu. Der er Nødarbejder, hvorved en Mand tjener 40 Kr. om Ugen. Deraf skal han svare 10 Kr. i Husleje, 4 Kr. i Skat og 6 Kr. til de Foræninger, han skal være Medlem af. Altsaa faar en Familie paa to voksne og en 6—8 Børn i Virkeligheden kun 20 Kr. om Ugen til alle deres Fornødenheder udover Huslejen. Det er 30 Øre om Dagen pr. Individ. Det er ikke tilstrækkeligt til det tørre Brød til de Familier; der er ikke Tale om at købe Margarine dertil. Disse Mennesker har hidtil kunnet faa en lille Haandsrækning fra Hjælpekassen. Det vil ophøre, hvis dette Ændringsforslag vedtages.

Endelig er der de arbejdsløse. Jeg tæn-